

95
На отсрещната стена пък щяха да бъдат: Аспарух минава Дунава, Крум дига за наздравица окования череп на Никифора, Омортаг строи новите дворци.

Откъм престолнината отекна шум на многобройни стъпки и мъжки гласове. Зачу се дрънкане на саби и щитове. Над всички гласове най-ясно звучеше тоя на севастократор Александър.

Царят сбърчи вежди, послуша се. Отправи взор към вратата.

— Какво дири по това време Александър в Търнов? — го прекоси тревожна мисъл. Ала като зърналъдете, които го обграждаха, той изтръпна.

Все пак нещо много важно се беше случило, за да го дият по това необичайно време: архимандрит Иоаким, протостратор Радул, логотет Григори, протовестияр ^{Григор} Мийсен, кастрофилакт Добрил, прахтор Диман, епикерний Продан, протокелиат Балдю и много от великите боляри.

Между тях имаше и един простичко облечен мъж, който приличаше по-скоро на пътуващ прекупвач, отколкото на другар на тия знатни люде.

— Важни новине, царството ти! Бог да ти дарува здраве! — каза севастократорът и прегърна брата си. Другите се поклониха. Някои се огледаха с любопитство. Време ли беше сега да се мисли за стенописи, когато на юг се решаваха съдбините на толкова царства. Вледняваща мрачност абтегна лицата на мнозина. Царят даде знак на шаръчиите да си отидат и, последван от новодошлите, премина в престолната. Преди да седне връз широкото си ниско кресло, той попита:

— Синклит ли е това? Не съм ви свикал.

— Повече от синклит, царството ти. Няма време за губене. Новините са съдбовни... — отвърна великият болярин:

— Какви са те? — попита бавно царят.

— Архонт Тихомир от Скопие тайно ни праща вести, че в Тесалоника пристигнали двама братя, синовете на Монферато, с многобройни